

Arrest

nr. 132 851 van 6 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SABLON, die loco advocaat J. VAN DEN BERGH verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2007 dient verzoekster een aanvraag in voor het bekomen van een studentervisum. Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een visum lang verblijf.

1.2. Op 4 november 2008 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Belg.

1.3. Op 22 mei 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart

1.4. Op 7 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 26 november 2010 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in haar hoedanigheid van student.

1.6. Op 30 november 2010 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4. bij arrest nr. 52 079.

1.7. Op 4 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.8. Op 22 november 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.9. Op 20 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 november 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene een kopie voor van haar visum. De advocaat van betrokkene benoemt dit document als haar paspoort en stipuleert dat het geldig is van 03.10.2007 tot 02.01.2008. Een kopie van een visum is echter niet aanvaardbaar als identiteitsbewijs in het kader van deze aanvraag 9bis. Het kan niet gelijkgesteld worden met een paspoort. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) duidelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De advocaat haalt aan dat verzoekster in de onmogelijkheid is om verdere identiteitsdocumenten voor te leggen. Hij laat echter na uit te leggen waaruit deze onmogelijkheid bestaat. Deze reden kan dan ook niet aanvaard worden door onze diensten daar betrokkene geen geldige motivering geeft die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.”

1.10. Op 20 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

M. (...), I. (...) 11.04.1989 B. (...) Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o **Krachtens artikel 7, eerste lid, 1°** van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. *In fine* van het verzoekschrift vraagt verzoekster om "opnieuw rechtdoende, het verblijf van verzoekster te regulariseren en haar een verblijf voor onbepaalde duur toe te kennen op basis van humanitaire redenen". De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het erop is gericht de Raad in de plaats van het bevoegde bestuur te laten oordelen over de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontberen van het rechtens vereiste belang wat betreft de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij zet bovengenoemde exceptie als volgt uiteen:

"2.1. Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).
3/11

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de bepalingen van het EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)
5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
(...)
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In het verzoekschrift kan enkel gelezen worden dat “de verwijdering van verzoekster in strijd is met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM”. Verzoekster laat na toe te lichten welke bepaling(en) van de door haar vermelde verdragen zij geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe uit haar betoog te distilleren welke bepaling(en) van de voormelde verdragen zij geschonden acht.

De verzoekende partij getuigt niet van het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van de beslissing van 20 februari 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet

3.1.1. Zij licht haar middel toe als volgt:

“Schending van artikel 9bis §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het verzoek van verzoekster onontvankelijk is.

Dat volgens de Dienst Vreemdelingen zaken de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene daarvan vrij te stellen.

Terwijl verzoekster als staving van haar identiteit haar visum uit haar paspoort voorlegde.

Dat dit visum integraal deel uitmaakt van haar paspoort dat werd afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten.

Dat verzoekster wel degelijk beschikt over een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel.

Dat verzoekster in de huidige procedure een volledige kopie voorlegt van haar paspoort.

Dat zij bovendien kopie voorlegt van haar huidig paspoort, geldig tot 27 september 2018.

Dat voor het geval dat deze documenten niet zouden worden aanvaard als de vereiste identiteitsdocumenten, verzoekster zich beroept op de uitzondering die is voorzien en die bestaat in de onmogelijkheid om verdere identiteitsdocumenten voor te leggen.

Dat verzoekster houder was van een F-kaart sinds 22.05.2009. Doch deze werd ingetrokken bij beslissing van 07.06.2010, zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken. Verzoekster beschikt evenmin over een kopie. Dat gezien de stukken werden ingetrokken, de onmogelijkheid vast staat om deze voor te leggen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte heeft weerhouden dat dit geen geldige motivering zou zijn.

Dat verzoekster tevens kopie voorlegt van haar rijbewijs en SIS-kaart.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en het verzoek wel degelijk ontvankelijk moet worden verklaard.”

3.1.2. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: “De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt “in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (*cf. RvS* 8 mei 2012, nr. 219.256).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Verzoekster legt noch een identiteitskaart, noch een internationaal erkend paspoort, noch een gelijkgestelde reistitel voor. Verzoekster legt ook geen geldige verklaring af waarom zij vrijgesteld zou zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar schrijven van 22 november 2013 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf onder punt “wat betreft het voorleggen van een identiteitsdocument” het volgende heeft vermeld: “Op straffe van onontvankelijkheid moet de aanvraag 9bis vergezeld zijn van kopieën van identiteitsdocumenten. Er wordt enkel rekening gehouden met een internationaal erkend paspoort, een daarmee gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Er wordt niet geëist dat deze documenten geldig zijn. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid aantoont om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Verzoekster legt een kopie voor van haar paspoort geldig van 03.10.2007 tot 02.01.2008. Verzoekster is in de onmogelijkheid om verdere identiteitsdocumenten voor te leggen. Verzoekster was wel houder van een F-kaart sinds 22.05.2009, doch deze werd ingetrokken bij beslissing van 07.06.2010, zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken. Verzoekster beschikt evenmin over een kopie.” Uit de stukken gevoegd bij de aanvraag blijkt dat verzoekster het volgende heeft voorgelegd:

- ‘kopie paspoort’
- bewijs ontbreken verdere identiteitsdocumenten (intrekking door de gemeente Anderlecht van de F-kaart).

De Raad stelt vast dat uit de bij de aanvraag neergelegde stukken blijkt dat de ‘kopie paspoort’ een kopie van het visum van de verzoekende partij betreft.

Betreffende de door verzoekster voorgelegde kopie van haar visum, in de aanvraag benoemd als paspoort, motiveert de verwerende partij als volgt:

“Ter staving van haar identiteit legt betrokkene een kopie voor van haar visum. De advocaat van betrokkene benoemt dit document als haar paspoort en stipuleert dat het geldig is van 03.10.2007 tot 02.01.2008. een kopie van een visum is echter niet aanvaardbaar als identiteitsbewijs in het kader van deze aanvraag 9bis. Het kan niet gelijkgesteld worden met een paspoort. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) duidelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

Verzoekster erkent dat zij als staving van haar identiteit haar visum uit haar paspoort voorlegde. Met de loutere stelling dat het visum integraal deel uitmaakt van het paspoort, weerlegt verzoekster de vaststelling dat een kopie van het visum niet aanvaardbaar is als identiteitsbewijs in het kader van een aanvraag 9bis daar het niet kan gelijkgesteld worden met een paspoort, niet. Immers het feit dat een visum deel uitmaakt van het paspoort leidt niet tot de vaststelling dat een visum gelijkgesteld kan worden met een paspoort.

3.1.3. Betreffende de argumentatie van verzoekster dat zij wel degelijk beschikt over een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel en zij bij haar huidig verzoekschrift een volledige kopie van haar paspoort voorlegt evenals een kopie van haar huidig paspoort geldig tot 27 september 2018, wijst de Raad er op dat hij te dezen optreedt als annulatierechter. De Raad moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de aan het bestuur ter kennis gebracht feitelijke gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. Nu verzoekster aldus bij haar verzoekschrift de vergetelheid in haar aanvraag tracht recht te zetten door alsnog een volledige kopie van haar paspoort bij te voegen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van de in het middel aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen gelden eveneens voor het door verzoekster ter gelegenheid van haar verzoekschrift bijgebrachte rijbewijs en SIS-kaart.

3.1.4. In zoverre verzoekster zich beroept op de uitzondering die voorzien is en bestaat in (het aantonen van) de onmogelijkheid om verdere identiteitsdocumenten voor te leggen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij, gelet op de bewoordingen van de aanvraag, terecht motiveerde dat *“De advocaat haalt aan dat verzoekster in de onmogelijkheid is om verdere identiteitsdocumenten voor te leggen. Hij laat echter na uit te leggen waaruit deze onmogelijkheid bestaat.”* Immers blijkt uit de aanvraag, uit de bewoording *“Verzoekster is in de onmogelijkheid om verdere identiteitsdocumenten voor te leggen. Verzoekster was wel houder van een F-kaart sinds 22.05.2009, doch deze werd ingetrokken bij beslissing van 07.06.2010, zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken. Verzoekster beschikt evenmin over een kopie”*.

Uit de stelling van verzoekster in haar aanvraag dat zij in de onmogelijkheid verkeert verdere identiteitsdocumenten voor te leggen alsook dat zij houder was van een F-kaart, doch dat deze werd ingetrokken en dat zij over geen kopie van dit document beschikt, blijkt geenszins dat zij aangaf dat het feit dat haar F-kaart was ingetrokken en zij over geen kopie beschikte, de onmogelijkheid aantoonde om identiteitsdocument voor te leggen. Verzoekster kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden of niet te hebben gemotiveerd met betrekking tot deze beschouwingen. Bovendien laat verzoekster na te verduidelijken op welke wijze de intrekking van de F-kaart, de onmogelijkheid om de vereiste documenten bij te brengen, aantoonde.

3.1.5. Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze de overige door haar bijgebrachte documenten (kopie van identiteitsdocumenten van haar partner en dochter, bewijs van inschrijving van haar dochter in school, loonfiches van haar partner, inschrijving als student, aanslagbiljetten van inkomsten 2008, 2009, 2010 en 2011 alsook een proces-verbaal van verhoor van 3 april 2011) haar beroep tot nietigverklaring ondersteunen. In zoverre deze documenten worden aangebracht ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de Raad naar wat dienaangaande wordt uiteengezet naar aanleiding van de bespreking van het tweede middel.

De Raad stelt vast, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de verwerende partij in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Een tweede middel zet verzoekster als volgt uiteen:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitspraak heeft gedaan over de grond van de zaak, gelet op het feit dat het verzoek onontvankelijk werd verklaard.

Terwijl verzoekster haar argumentatie reeds uiteenzette in haar oorspronkelijk verzoek.

Dat verzoekster die argumentatie integraal overneemt.

Dat vooreerst vaststaat dat verzoekster ook aan de andere ontvankelijkheidsvoorwaarden voldoet, hoewel deze niet door de Dienst Vreemdelingenzaken werden besproken.

- Wat betreft de onmogelijkheid voor verzoekster om deze aanvraag in te dienen in haar land van herkomst

Verzoekster verblijft sedert 2007 in België en volgt hier ook studies.

Zij heeft dan ook een zeer beperkte band met Marokko en kan niet zomaar terugkeren. Zij beschikt bovendien niet over een paspoort dat haar toelaat te reizen.

Verzoekster is immers in België aangekomen in 2007 met een paspoort met studentenvisum, doch dit is inmiddels vervallen.

Bovendien verblijft verzoekster in België samen met haar partner en haar kind, dat hier school loopt. Zij kan haar kind niet zomaar achterlaten.

Tot slot volgt verzoekster studies in België, zodat het aangewezen is dat zij de lessen kan bijwonen.

- Er is sprake van buitengewone omstandigheden

Verzoekster leeft hier samen met haar huidige partner en hun gezamenlijk kind, die beiden een recht op verblijf in België hebben.

Tevens verblijft verzoekster reeds geruime tijd in België (sinds 2007) grotendeels gedekt door een wettig verblijf. Er kan rekening worden gehouden met de duurzame lokale verankering in België.

Er is aldus sprake van buitengewone omstandigheden, die nader worden toegelicht.

Dat ten gronde blijkt dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie gezien de verwijdering van verzoekster in strijd is met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Verzoekster is immers moeder van een minderjarig kind en vormt een reëel en effectief gezin met dit kind. Zij woont samen met het kind en diens vader, de partner van verzoekster.

Zowel de partner van verzoekster als haar kind beschikken over een geldig verblijfsrecht in België.

Het zou ingaan tegen het Internationaal Kinderrechtenverdrag wanneer moeder en dochter gescheiden zouden worden.

Daarnaast heeft verzoekster voorafgaand aan haar aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België van minstens vijf jaar, met name vanaf 2007. Zij had voor 18 maart 2008 gedurende een periode wettig verblijf in België ingevolge studentenvisum.

Er kan dan ook rekening worden gehouden met de duurzame lokale verankering in België, met name :

- Sociale banden in België, met name door haar partner en kind.

- Kennis van één van de landstalen: verzoekster is het Frans perfect machtig.

- Werkverleden en werkbereidheid. Verzoekster heeft (zoals hierboven uiteengezet) in België reeds gewerkt en betaalt belastingen. Momenteel maakt verzoekster haar studies in boekhouding af en hoopt zij zo spoedig mogelijk opnieuw aan het werk te gaan.

Om al deze redenen vraagt verzoekster u een regularisatie van haar verblijf voor onbeperkte duur toe te kennen op basis van humanitaire redenen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004,

nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat verzoekster in het tweede middel enkel melding maakt van "*het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM*". Zij laat echter na toe te lichten welke bepaling(en) van de voornoemde verdragen zij geschonden acht. Het komt niet aan de Raad toe uit haar betoog te distilleren welke bepaling(en) van de voormelde verdragen zij geschonden acht. Het middel is onontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad nog op wat volgt. Verzoekster betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen uitspraak heeft gedaan over de grond van de zaak, terwijl zij haar argumentatie uiteenzette in haar oorspronkelijke aanvraag. De Raad stelt vast dat dergelijk betoog niet dienstig is nu de beoordeling van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag niet aan de orde is daar verzoekster er niet in slaagde te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en om die reden de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

In zoverre verzoekster haar argumentatie uit haar aanvraag integraal overneemt en de Raad vraagt om haar een regularisatie van haar verblijf voor onbepaalde duur toe te kennen op basis van humanitaire redenen, herhaalt de Raad dat hij in het voorliggende geschil optreedt als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Het tweede middel is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft verder geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing van 20 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER